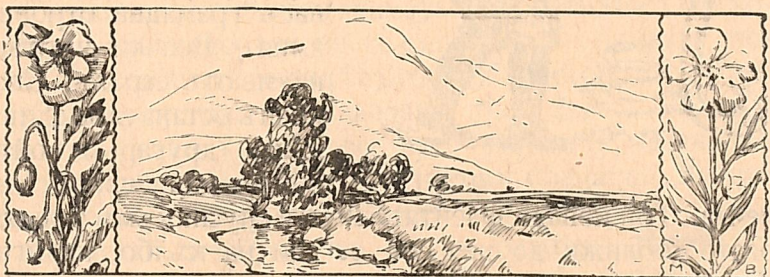

шия и почна да пълзи леко следъ музиканта. Когато той спираше, спираше и змията.

По този начинъ змията бѣше извадена вѣнъ отъ нашия лагерь. Тамъ свирачътъ спрѣ да свири. Следъ нѣкое време змията, успокоена, се отдалечи, безъ да ни безпокои.

Цѣлото множество отъ лагера — европейци и диваци — бѣше поразено отъ чудното обаяние на музиката. То просто не вѣрваше на очитѣ си.

Добромирко

САМОДИВИ ОТЪ „СИНИТЪ ВИРОВЕ“!

(Легенда)

Високо въ небето се виятъ черни орли.

А доле, подъ тѣхъ, като небето чисти, се смѣятъ „Синитѣ вирове“.

Нѣкога, казватъ, надъ тѣзи черни и голи скали излизала бѣла, прекрасна русалка. Сутринъ като слънце изгрѣе, наведе се надъ синитѣ води и се смѣе, смѣе.

Залѣзе ли слънце, припадне ли здрачъ надъ тъмнитѣ, зловещи скали, бѣлата русалка съ златенъ гребенъ реши златни си коси. Реши ги, а тѣ като ковано злато се диплятъ и искри изпущатъ.

Изгрѣе ли месецъ, тя сѣда и пѣе. Всичко се смѣлчава — горе и птички дѣхъ притаяватъ и слушатъ въ захласъ. Тежко на пѣтника, кой по туй време изъ тия потайни мѣста минава! Отъ пѣсенъта омагьосванъ остава. Колко нещастници, примамени отъ този чуденъ гласъ, нагоре по скалитѣ трѣгнаха, но до днесъ не сж се върнали!